

PLOURA? NO PLOURA?

Parlar del temps és una qüestió fonamental per encetar una conversa o una salutació amical o comercial.

Si fa un dia cru d'hivern, de mans balbes i petament de dents; o, quan a l'estiu el sol cau roent i aplanat, i la xardor acaba convertint el cos en una mena de xàvega, llavors, en trobar-se dues persones conegudes pel carrer, quasi que la salutació obligada no en serà d'altra: —«Fa un fred que pela!» o bé: —«No es troba un alè d'airé!»

Quan hom entra a la botiga, al cafè o puja al tren, el plany sol expressar-se amb cara d'enfadat, con si els de dintre hi tinguessin una part de culpa:

—«Això és inaguantable! Heu vist quin temps més rigorós? Ja n'hi ha ben bé prou! Cap any com aquest!»

Però, quan es tracta de si plourà o no, la cosa és més entaonada, exceptuant en les apreciacions pluviomètriques. Normalment, tots tenim una mica d'entesos. Es un dels pocs casos que hom pot assegurar o negar formalment i davant de testimonis una cosa, sense tenir cap mena de perill en caure dintre de la responsabilitat civil.

De totes maneres, no deixa d'haver-hi un marcat instint d'observació de la gent que fa vida a l'aire lliure: pagesos, pescadors, pastors... Ens referim als nostres pagesos de la comarca pel fet d'ésser amb els qui hem tingut més relació per a parlar-ne.

Hi ha uns certs dies de l'any que el temps es presenta amenaçant, amb quatre trons estridents i altres tants llampecs histèrics, per acabar en un no res. Ve a ésser una mena d'informalitat meteorològica que el pagès aclareix (?) en ésser interrogat:

—No farà res... Són «signos».

Això de «signos», des de molt petit que em gratava la curiositat, puix quan els hi preguntava no en podia treure'n l'entrellat. Ni abans ni ara com aclariment d'ells, fins que, com vulgarment es diu, vaig caure del ruc: fou en fixar-me que solament els ho sentia a dir en les mateixes èpoques de l'any. Ho copsen com una mena d'ata-

visme; una deducció observadora i repetida; una experiència de vida a ple aire, coincidint la seva afirmació en els equinoccis i solsticis, quan el temps canvia sobtadament, amb núvols bambalinats o en capgiraments convulsius de budellada, per a destriar se en un santiamén entre quatre llamps i sengles trons de paüra, de «molta fressa i poca endreça».

Tenen unes dites molt escaients dintre del nostre folklore: «Amb aquests quatre núvols esparracats, no farà res». O bé: «Quan el sol es pon amb capa, de tres dies no s'escapa», referint-se als núvols. Quan diuen que «Les aigües s'han estirat», es refereixen a major abundor en recs i pous. I també, «L'aigua del regarot fa bromera»; o «les formigues es barallen», o «l'aranya es deixa caure sobtadament», sospesa per un fil; o «els mets-racs craquegen en els basals», amb soroll característic de nous seques; i, encara, «quan els galls canten als voltants de mitja nit»; o les «mosques estan cap per avall en les parets», i també es tiren amb insistència garfidora a les mans i cara, o caient en barrina sobre venerables calbes... Adhuc, quan els «cucs de terra fan boletes fangoses», que hom veu en camins i entorn dels

arbres; o «l'escorpí surt cap el tard», quan encara les nits no fresquegen...

Noti's que és un bon senyal quan cau sutge de la xemeneia. I, segons de quins indrets, quan es veuen «els núvols que formen creu», o bé arrapats al peu del Montseny s'allargassen costejant vers llevant; aquesta filera és coneguda a la comarca amb el nom popular de «processó de Tossa».

També és un bon símoma per canvi de temps, quan les criatures estan neguitoses i es molesten a classe, i criden i avaloten més del costum a l'hora de l'esbargiment.

Finalment, hom ha pogut observar, a més a més d'alguns dels casos esmentats, quan hi ha rates que, cap el tardes passegen desvergonyidament pel carrer, eixint dels forais de pam i sense reixetes protectores, del peu de les voravies, com si talment haguessin perdut la por als gats i el respecte a les ordenances municipals.

Sovint, els serveis, informacions o comentaris meteorològics, no es comprometen massa en llurs pronòstics per tal de no servirnos gat per llebre, puix, malgrat els traçats de les isòbares i isòtermes, i, noves que reben de la direcció de vents, tenint en compte els accidents hidrogràfics, i orogràfics, es fa el comen-

tari que, també és possible que l'informalitat del vent els jugui una mala passada, i allò que tenia d'ésser un sol que estallés les pinyes es converteixi en pluja, o a l'inrevés, és a dir, que si la cosa hagués rutllat segons les conclusions deduïdes dels comunicats tot hauria anat com una seda, però...

Des del temps d'en Dionisi Puig, passant pels calendaris del «Pagès», «Saragossà» i «Ermità» fins a la data, es dedueix que és una qüestió ingrata endevinar si plourà o no.

Tot això, em fa pensar quí tindrà més raó: els pagesos o els altres?

Si a la informació primera hi afegiu el tivament de pantorilles o del clatell, i les molèsties dels operats de poc, i, regirades; dels reumàtics i asmats espargits d'acid'allà, i es coordinessin els informes amb els que registren els aparells, quasi quasi que filariem molt prim en la previsió del temps.

Si es pogués dur a terme una enquesta en cada poble en quant als pronòstics de: «Plourà? No plourà?» en les següents vint-i-quatre hores, em fa l'efecte que una gran majoria es decantaria a favor del què diuen els pagesos i dels qui senten enramament de nervis i fiblades d'ull de poll.

M. Tolosà Surroca

**COMPRA
VENTA
ALQUILERES**

Terrenos soleados y edificables desde 5'50 ptas. palmo
Información sobre traspaso de tiendas

VICENTE GANDOL

Agente de la Propiedad Inmobiliaria
con título del Ministerio de la Vivienda

CALLE MAYOR, 5

TELEFONO 28